

...

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2021. évi április hó 7. napján – az ügyészség másodfellebbezése folytán – megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A lopás vétsége miatt terheltl ellen indult büntetőügyben a Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Bf.285/2020/6. számú, 2020. szeptember 23. napján kihirdetett ítéletét helybenhagyja azzal, hogy terheltl vádlottat az ellene sikkasztás vétsége (Btk. 372.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a.) pont) miatt emelt vád alól tekinti felmentettnek.

A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege 6.000 (hatezer) Ft, melyet az állam visel.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Járásbíróság 1.B.701/2017/33. számú, 2020. március 9. napján kihirdetett ítéletével terheltl vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő lopás vétségében és ezért 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, a pénzbüntetés egynapi tételének összegét 1.000,- forintban állapította meg, rendelkezett az így kiszabott 200.000 Ft. pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatása lehetőségéről. A vádlottal szemben 180.200 forint erejéig vagyonekobzást rendelt el, továbbá kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[2] A vádlott és a védő fellebbezése folytán eljáró Törvényszék 2.Bf.258/2020/6. számú, 2020. szeptember 23. napján kihirdetett ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a vádlottat az ellene a Btk. 370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a.) pontja szerint minősülő lopás vétsége miatt emelt vád alól felmentette, a tulajdon elleni szabálysértés miatti eljárást megszüntette, valamint megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

[3] Az ítélet ellen az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása érdekében.

[4] Fellebbezésének indokolásában előadta, hogy álláspontja szerint a Ptk. 5:15 és 5:16.§-át a törvényszék tévesen értelmezte. A lakóingatlan rendeltetésszerű használatához a vádlott által elvitt tárgyak mind szükségesek. Az ingatlan értékét, eladhatóságát nagy mértékben befolyásolja, hogy az azonnal birtokba vehető-e. E tekintetben valamennyi, a vádlott által elvitt tárgy hiánya ezt az értéket, használhatóságot egyenként és összességében lényegesen befolyásolja, csökkenti. A Ptk.-hoz fűzött Kommentár a funkcionális összetartozást tekinti az alkotórészi minőség megítélése szempontjából döntő fontosságúnak. A lakáscélú ingatlan használatához a konyhabútor a beépített gépekkel, a mosogatótálccával és az ahhoz tartozó csappal együtt elengedhetetlenül szükséges, e berendezési tárgyak nélkül konyhaként nem működőképes a helyiség. A sarokkád vonatkozásában pedig megjegyzete, hogy annak javítás céljából történt elvitele a csaptelepre nem terjed ki. A funkcionális egység, a vezetékes vízhalózathoz való kapcsolódás okán megállapítható valamennyi csaptelep vonatkozásában, ahogy az ingatlan használhatóságának a csökkenése is a csaptelepek hiányában. A vádlott által elvitt dolgok vonatkozásában a felek nem egyeztek külön meg. A végrehajtás során történő tulajdonszerzés a jogszerzés önálló, nem szerződésen alapuló esete, így az ingatlan adásvételi gyakorlatnak e körben nincs jelentősége. A sértett helytállóan hivatkozott arra, hogy a vádlott nem jelezte a tulajdonos felé, hogy szeretné elvinni a vádiratban írt dolgokat, a tulajdonjoggal kapcsolatos kétség esetére pedig a Ptk. 5:16.§-a egyértelműen állást foglal.

[5] Ennek alapján a törvényszék téves álláspontra helyezkedett, amikor az elvitt dolgok vonatkozásában - a fürdőszabai radiátor, a kapcsoló és a konnektoraljzatok kivételével – azt állapította meg, hogy azok az ingatlan sorsát nem osztották.

[6] Téves álláspontjából adódóan pedig részben megalapozatlan tényállást állapított meg (Be. 592.§ (2) bekezdés d.) pont), illetve jogi következtéseit szükségtelenül rögzítette a tényállásban.

[7] A törvényszék téves álláspontja mellett is megállapítható a vádlott bűnössége a Btk. 370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b.) pontjának bf.) alpontja szerint minősülő lopás vétségében, mivel a helyiségbe a jogosult tudta és beleegyezése nélkül bemenve követte el a cselekményt. A vádlott és családja ugyanis már külföldön élt, amikor a sértett az ingatlant átvette, és azon tulajdonjogot szerzett. Ezért a vádlott az ingatlan jogszerű használójának már nem volt tekinthető.

[8] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 834/2020/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Előadta, hogy a másodfokú bíróság a tényekből iratellenesen és helytelenül vonta le azt a következtetést, hogy az ítéletben felsorolt lakásfelszerelési és berendezési tárgyak többsége a tulajdonosváltás folytán sem volt a vádlott számára idegen dolog, mivel nem képezte az ingatlan részét, ezért a vádlott bűncselekményt nem követett el azok elvitelével. Valójában az egyedileg tervezett, beépített konyhabútor, az abba telepített mosogatótálca a csapteleppel, a páraelszívó, a főzőlap, a sütő és a spotlámpák funkcionális egységet képeznek a lakással, az elválasztással az ingatlan e részének a használhatósága számottevően csökkent, illetve lehetetlenné vált, ezért azok a Ptk.

5:15.§-ban foglaltakra figyelemmel az ingatlan alkotórészei, amelyek osztják a földolog jogi sorsát. Emellett a további csaptelepek, illetve lámpák az épület rendeltetésszerű használatához szükségesek, amelyek így a Ptk. 5:16.§-ának megfelelően az ingatlan tartozékai, amelyekre a tulajdonjog szintén kiterjed.

[9] Mindezek alapján a másodfokú bíróság által módosított tényállást a Be. 619.§ (3) bekezdése alapján az ügyiratok alapján helyes ténybeli következtetéssel helyesbíteni kell oly módon, hogy el kell tekinteni az elsőfokú ítéleti tényállás (3. oldal 4. és 6. bekezdés) mellőzésétől, és módosításától, továbbá az elsőfokú ítélet 3. oldalának 5. bekezdésében megállapított tényállás kiegészítésétől, a sarokkádra vonatkozó rész kivételével. Így terhelt azzal a magatartásával, hogy a tulajdonából kikerült ingatlanhoz tartozó felszerelési és berendezési tárgyakat 180.200 Ft értékben jogtalanul eltulajdonított, elkövette a Btk. 370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a.) pontja szerint minősülő lopás vétségét. Ezen beépített ingóságok az árverési vevő tulajdonába kerültek, a vádlott számára már idegen dolognak minősültek.

[10] Indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a vádlottal szemben szabjon ki pénzbüntetést, 180.200 Ft-ra rendeljen el vagyonek kobzást, és kötelezze az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[11] A harmadfokú bíróság a Be. 618.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[12] Megállapította, hogy a másodfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta. Ítéletének [17] pontjában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett tanú tanú esetében az írásbeli vallomástétel engedélyezése során, mert a tanú nyilatkozatai nem egyértelműek abban, hogy mint a vádlott hozzátartozója él-e vallomásmegtagadási jogával. Ennek a megállapításnak viszont a másodfokú bíróság nem vonta le a konzekvenciáját, azaz nem foglalt állást abban, hogy kirekeszti-e tanú vallomását a bizonyítékok közül.

[13] A harmadfokú bíróság e körben arra mutat rá, hogy a vallomástételi akadályokról történt pontos kioktatást követően a nyomtatvány 4. pontjában az elsőfokú bíróság valóban két kérdést tett fel tanúnak („kíván-e vallomást tenni vagy él vallomásmegtagadási jogával?“, miközben egyetlen igen/nem válaszlehetőséget biztosított, melyből adódóan akár az igen, akár a nem válasz ellentmondásos lehet. Nem hagyható ugyanakkor figyelmen kívül, hogy a tanú ezt követően kijelentette, hogy a vallomástételt nem tagadja meg, majd a kérdésekre önként írásban válaszolt. Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a tanú vallomástételi akadályokkal tisztában volt, ahogyan az is, hogy a vallomásmegtagadási jogával nem kívánt élni, így a vallomás bizonyítékként történő értékelésének akadályja nem volt.

[14] Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy a másodfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592.§ (2) bekezdés d.) pontja alapján részben megalapozatlan, ugyanis a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.

[15] A tényállást ezért a Be. 619.§ (3) bekezdése alapján az iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés útján pontosítja, ezzel kiegészítve ki a részbeni megalapozatlanságot.

[16] E körben a másodfokú ítélet [35] pontjából mellőzi a törölközőszárítós radiátor feltüntetését, míg ezt a [37] pontba illeszti be, mely szerint ez sem minősül sem az ingatlan alkotórészének, sem tartozékának.

[17] Kiegészíti a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének tényállását azzal, hogy a bank sértett azzal, hogy a tulajdonjogának bejegyzését követően 2017. március 14. napjáig engedte a vádlottnak az ingatlan jogszerű birtoklását, a teljes ingatlant a vádlottra bízta, aki ennek megőrzéséről lett volna köteles gondoskodni.

[18] A fenti kiegészítést és pontosítást az alábbiak indokolják:

[19] Ténykérdés, hogy a vádbeli ingatlan 2016. december 1. napjától képezte a bank tulajdonát. Ehhez képest az ingatlan tényleges birtokba adására 2017. március 14. napján került sor. Ezalatt az idő alatt a tulajdonos és a birtokos személye elvált egymástól, terhelt1 vádlott jogszerűen volt az ingatlan birtokában.

[20] A tulajdonszerzés és a birtokba adás időpontja között tehát a vádlott és családja – a sértetti hozzájárulás alapján – jogszerűen birtokolta az ingatlant. A sértett azzal, hogy az ingatlan későbbi birtokbaadását engedélyezte, azt erre az időre a birtokosra, többek közt a vádlottra bízta.

[21] Helyesen ismerte fel mind az első-, mind a másodfokú bíróság, hogy a büntetőjogi felelősség szempontjából meghatározó annak eldöntése, hogy mi minősül ingatlannak, mi az, ami akár tartozék akár alkotórész lévén osztja az ingatlan jogi sorsát, tehát az ingatlan tulajdonosa ezeken is tulajdonjogot szerez.

[22] A Ptk. 5:15. § határozza meg az alkotórész fogalmát: a tulajdonjog kiterjed mindarra, ami a dologgal olyképpen van tartósan egyesítve, hogy az elválasztással a dolog vagy elválasztott része elpusztulna, illetve az elválasztással értéke vagy használhatósága számottevően csökkenne.

[23] A 5:16. § pedig a tartozék fogalmát: a tulajdonjog kétség esetén kiterjed arra is, ami nem alkotórész ugyan, de a dolog rendeltetésszerű használatához vagy épségben tartásához rendszerint szükséges vagy azt elősegíti.

[24] főszerkesztő magyarázata szerint a tartozék az a mellékdolog, amely anélkül, hogy a fődolognak alkatrészévé válna és így önálló dologi létét elvesztené, a forgalmi és gazdasági élet felfogása szerint a kapcsolatba hozatal által a fődolognak minél teljesebb használhatóságát van hivatva előmozdítani, és térbeli helyzete is ennek a rendeltetésének megfelelő. ...nem lesz tartozékként minősíthető az olyan dolog, amely nem egy másiknak (a

fődolognak) nagyobb gazdasági kihasználhatóságát mozdítja elő, hanem csak a tulajdonos vagy birtokos személyes előnyét szolgálja(...) A fődologra vonatkozó elidegenítés vélelemszerűen a tartozéokra is kiterjed. ...Aki eladta a házát, ha az ellenkező az adásvételi szerződésből ki nem tűnik - eladta vele együtt a házban alkalmazott villamos csengettyű berendezést, vagy a fedélre helyezett villámhárítót is. Viszont mi akadályozza annak, hogy a tartozék a fődologra vonatkozó elidegenítési ügylet alól kifejezetten vagy hallgatagon kivétessék. Ez esetben a tartozék továbbra is betöltheti előbbi gazdasági rendeltetését és a fődologhoz való térbeli viszonyán sem történik változás.(....) Az alkatrészszel szemben nagy eltérést jelent továbbá, hogy a tartozék önálló dologi létét el nem veszítve külön foglalásnak és végrehajtásnak lehet a tárgya. Ha azonban a tartozékot állaga sérelme nélkül az ingatlannal való kapcsolatából kiemelni nem lehetne, akkor az ingatlannal együtt kerül végrehajtás alá. ...A tartozékon külön tulajdon állhat fenn, s a fődolog tulajdonának megszerzése nem idézi elő ipso a tartozék feletti tulajdon megszerzését is " (főszerkesztő főszerkesztő: A magyar magánjog Ötödik kötet Dologi jog)

[25] Az alkotórész a fődologgal legszorosabban egyesített dolog, ebből adódóan az elválasztással a fődolog vagy az alkotórész elpusztulna, vagy értéke, használhatósága számottevően csökkenne. A tartós kapcsolódás tehát egyrészt fizikai, másrészt gazdasági kapcsolatot jelent a fődolog és az alkotórész között.

[26] Releváns körülmény továbbá az is, hogy a jelen esetben a vádlott és felesége az ingatlan nem piaci viszonyok között, és nem is adásvételi szerződéssel értékesítette, hanem arra végrehajtási eljárás keretében került sor. Ennek során értelemszerűen nem élhettek olyan tulajdonosi jogosítványokkal, mint egy piaci értékesítés során, így nem tudtak élni azon a jogosítványukkal sem, hogy rendelkezzenek az egyes tartozékok kérdésében. Így azt kellett vizsgálni mi képezte ténylegesen a tulajdonszerzés tárgyát, azaz a meghirdetés miként történt, az ingatlan árverési hirdetményben való körülírásának mik voltak a paraméterei.

[27] A Legfelsőbb Bíróság Pfv.I.21.468/2007/7. számú döntésében írtak szerint az árverési vevő az ingatlan-nyilvántartás során tulajdonjogot szerez az árverezett ingatlanon található, a rendeltetésszerű használathoz szükséges és ekként tartozéknak minősülő berendezési és felszerelési tárgyakra is. A bíróság a perrel érintett ingatlanokra vonatkozó adó- és értékbizonyítványokban írt becsértékek és az árverési hirdetmények egybevetett tartalmából vont le erre vonatkozó következtetést rámutatva arra, hogy az ingatlan árverési becsértékében értékelt alkotórészi, tartozéki kapcsolatú ingóságok osztják az ingatlan jogi sorsát (Legfelsőbb Bíróság Pf.I.21.631/1998/5. szám). E jogértelmezést követve ugyanakkor pl. a Kecskeméti Törvényszék P.21041/2014/96. számú határozatában, helyt adva a korábbi tulajdonosok dolog kiadása iránti keresetének, az árverésen az ingatlanon tulajdont szerző alperest kötelezte egyebek mellett az ingatlanba beépített konyhabútor, mosogatópult, azokba épített csaptelepek, csillárok és világítótestek, falikarok és további beépített bútorok korábbi tulajdonos felperes részére történő kiadására figyelemmel arra, hogy azok a hirdetményben feltüntetésre nem kerültek, a becsérték meghatározásánál figyelmen kívül maradtak.

[28] A jelen ügyben az elsőfokú bírósági iratok 14. sorszáma alatt becsatolt végrehajtási iratok között található adó- és értékbizonyítvány, valamint a becsérték meghatározása, és az árverési hirdetmény egyike sem tartalmazza a vádbeli dolgok felsorolását sem az alkotórészek, sem a tartozékok között. Ebből következően azon dolgokon, melyek az ingatlanok nem alkotórészei és a hirdetményben annak tartozékaként sem

kerültek feltüntetésre, értékük a becsérték meghatározásánál figyelmen kívül maradt (világítótestek, lámpák, falikarok beépített sütő, főzőlap, páraelszívó, mosogatótálca csapteleppel, beépített konyhabútor, sarokkád a hozzá tartozó csapteleppel), az ingatlant végrehajtási eljárásban megszerző vevő automatikusan tulajdont nem szerez, az ingatlant sem ezen további tartozékok létének ismeretében szerezte meg. Ezen dolgok tehát a vádlott számára az elkövetési magatartás tanúsításakor idegen dolgot nem képeztek, esetében vagyoni elleni bűncselekmény tárgyát nem képezhetik. A felszerelt világítóberendezések és a beépített bútorok – így a konyhabútor is – olyan tartozékok, amelyek az ingatlan rendeltetésszerű használatához szükségesek, azt elősegítik, de külön válnak a fődologtól, ezért külön jogi forgalom tárgyai lehetnek. Az ügyészi fellebbezésre hivatkozással megjegyzendő, hogy a konyhának nevezett helyiség konyhabútor hiányában valóban nem használható konyhaként, de ez igaz lehet akár egy hálósobára is, mely fekhely nélkül ugyancsak nem funkcionál hálósobaként., ahogy egy nappali rendeltetésszerű használatához is szükség van a közfelfogás szerint nappaliba illő bútorokra, ezek esetében mégsem merül fel, hogy osztanak az ingatlan jogi sorsát, és külön megállapodás nélkül az adásvétel tárgyai lennének.

[29] Megjegyzendő, hogy a tartozékok tulajdonjogának átszállásával kapcsolatos ügyészi álláspont elfogadása sem vezethetne e körben a bűnösség megállapításához, hiszen az a körülmény, hogy a tartozékok felsorolását a hirdetmény nem tartalmazta és azok a becsértékben sem kerültek megjelenítésre, a szándékos elkövetést önmagában kizárja.

[30] További lényeges szempont a bírói gyakorlat szerint az, hogy funkcionálisan összetartozik-e a fő- és mellékdolog. Amennyiben az adott dolog tárgyainak egymáshoz való viszonya olyan szoros, hogy egymás nélkül működőképességük ellehetetlenül, akkor fennáll az alkotórészi kapcsolat. Valamely dolog alkotórészé minősítése azonban nem csak az elválaszthatóság absztrakt lehetőségétől és következményeitől függ, hanem annak az objektumra, mint funkcionális egységre gyakorolt hatásától is. (Kúria Kfv.I.35.601/2011/3.).

[31] Jelen esetben helytállóan foglalt állást a másodfokú bíróság abban, hogy a vádlott által eltulajdonítási célzattal leszerelt, eltávolított dolgok közül kizárólag a 12 darab kapcsoló és konnectoraljzat minősül alkotórésznek, így ezek osztják az ingatlan jogi sorsát, a vádlott számára idegen dolognak minősülnek. Ezek összértéke 2700 Ft

[32] Ehhez képest a törölközőszárítós radiátorról a harmadfokú bíróság álláspontja szerint megállapítható, hogy a nyomozati iratok 137. oldalán található fénykép szerint egyedileg, villamosárammal, a konnectorba dugva üzemeltethető, pusztán célszerűségi ok miatt szerelték fel a falra, így értelemszerűen nem minősül alkotórésznek, az ingatlan jogi sorsát automatikusan nem osztja, az a terhelt számára a már kifejtett indokok mentén idegen dolgot nem képezett.

[33] Mindezekről függetlenül – miután az cáfolható nem volt – helyesen járt el mind az első- mind a másodfokú bíróság amikor elfogadta azt a vádlotti érvelést, hogy a sarokkádát az ahhoz tartozó csapteleppel – melyek azonban tartozéknak minősülnek – a vádlott nem eltulajdonítási, hanem javítási céllal szerelte ki és vitte el, majd ezt követően – ahogy azt a vádlott is elmondja a vallomásában – nem került sor a tényleges javításra, mert annak a költsége nem tette volna azt gazdaságossá, a vádlott nem vitte azt vissza az ingatlanba, hanem a szerelőnél hagyta.

[34] A további csaptelepek vonatkozásában sem volt cáfolható az a vádlotti hivatkozás, hogy a mosdókagylóban látható nejlonkupac azokat takarja, így ezek hiánya sem volt megállapítható.

[35] A fentiek alapján tehát megállapítható, hogy a vádlott által az ingatlanból elvitt dolgok közül a 12 darab kapcsoló és konnektoraljázat minősül alkotórésznek, így ezek képeztek a vádlott számára idegen dolgot.

[36] Azok azonban a fent már részletezett okfejtés szerint az ingatlannal együtt a vádlottra voltak bízva, aki ezáltal jogszerűen volt a dolog birtokában, így az ő magatartása a birtokállapotot nem változtatta meg.

[37] Márpedig a lopás elkövetési magatartása az idegen dolog mástól történő elvétele, azaz az eredeti birtokállapot megszüntetése és egy új birtokállapot létrehozása, mely jelen esetben – miután a vádlott a családjával jogszerűen volt az ingatlan birtokában – nem valósulhatott meg, az ingatlan birtokba adása ekkor még meg sem történt.

[38] Mindezekre figyelemmel a jogszerű birtoklás és a rábízás folytán – a lopás elkövetési magatartásának (mástól történő elvétel) hiányában – a vád tárgyává tett cselekmény lopást nem valósíthat meg, értelemszerűen annak a Btk. 370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b.) bf.) pontja szerint minősülő, ügyészség által hivatkozott fordulata sem merülhet fel. A vádlott e cselekménye a Btk. 372.§ (1) bekezdésébe írt sikkasztás elkövetési magatartását a rábízott idegen dolog eltulajdonítását valósíthatja meg.

[39] A sarokkád és az ahhoz tartozó csaptelep kapcsán tanúsított terhelti cselekvőseget illetően az EBH2001. 399. számú elvi döntésben is kifejtett jogértelmezésre figyelemmel megjegyzendő az is, hogy ez esetben az elkövetési tárgy mellett az elkövetési magatartás is hiányzik. A rábízott idegen dolog eltulajdonításakor a tulajdonos teljességgel elveszti a dolog feletti tényleges hatalmát, míg az elkövető azon egyidejűleg tényleges hatalmat szerez. A sajátjakénti rendelkezés folytán pedig az elkövető a dolog felett olyan intézkedéseket tesz, amelyek csak a tulajdonost illetik meg. Amellett, hogy ezen elkövetési magatartást a vád nem is tartalmazta utalni kell arra is, hogy sarokkád és az ahhoz tartozó csaptelep – szerelőnél hagyása – sikkasztást nem valósíthat meg, mert az sem az eltulajdonítási szándéknak nem felel meg, sem a sajátjakénti rendelkezést nem fejezi ki, az csupán mulasztás, mely a sikkasztás elkövetési magatartásaként nem értékelhető. Ugyancsak hiányzik az elkövetési magatartás a meghibásodott radiátorok leszerelés és az udvaron hagyása, továbbá a nem cáfolhatóan a lakásban hagyott csaptelepek tekintetében.

[40] A másodfokú bíróság tehát okszerűen következtetett arra, hogy a vádlott nem valósított meg bűncselekményt egyrészt azért, mert az általa elvitt dolgok jó része nem volt számára idegen dolog, ami pedig igen, annak értéke a szabálysértési értékhatárt nem haladta meg, azonban az ő magatartása nem lopásnak, hanem – a vádiratban írtak szerint is – sikkasztásnak minősülne, így a Btk. 372.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a.) pontja szerint minősülő sikkasztás büntette miatt emelt vád alól tekintette felmentettnek a harmadfokú bíróság.

[41] Helyesen foglalt állást abban is a másodfokú bíróság, hogy a vádlott által elkövetett cselekmény csupán szabálysértés, melynek a büntethetősége a Szabs.tv.6.§ (6) bekezdése alapján elévült, azonban a megszüntetéssel érintett szabálysértés a Szabs. tv. 177.§ a.) pont II. fordulata szerint minősül.

[42] A fentiek alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a 2020. évi LVIII.tv. 211.§ (1), (2) és (7) bekezdése alapján tanácsulésen a Be. 623.§-a alapján helybenhagyta azzal, hogy pontosította a felmentéssel érintett bűncselekmény minősítését.

[43] A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 576.§ (1) bekezdés a.) pontja alapján az állam viseli.

Budapest, 2021. évi április hó 7. napján.

bíró1 s.k. bíró2 s.k. bíró3 s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Bf.285/2020/6. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 3.Bhar.253/2020/9. számú végzésével történt helybenhagyás folytán 2021. április 7. napján jogerős.

bíró1 s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: